

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

## ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

**ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ**  
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8  
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός  
καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ**  
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

**ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ**  
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15  
**ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις**  
Ὁδὸς Εὐρυπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11

Ἐν Ἀθήναις, 6 Νοεμβρίου 1904

Ἔτος 26\*—Ἀριθ. 48

### ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Καὶ τώρα ὁ «Γοργός», με αὐτὴν τὴν ἱστορλίαν, ἀρμένιζεν ἐπάνω εἰς τὰ πλάτη τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐνίστε ἐγερνε μετὴν μ. π. α. ν. τ. α. ν. τρομακτικὰ, καὶ ὄγκοι θαλάσσης ἐπλημύριζαν τὸ κατὰστρωμά του ἕως ἐπάνω σὶ δὲ κάσσο. Ὁ Οὐίλ Μιτζ, ὄρθιος στὸ τιμόνι καὶ βοηθοῦμενος ἀπὸ ἓνα ἢ δύο ἐκ τῶν μαθητευομένων των, ὠρτσαρίζεν ἀμέσως διὰ νὰ κόμῃ τὸ πλοῖον νὰ σηκῶνται ὄρθον.

Τὸ ἀρμένιμα ἐκεῖνο διετηρήθη ἄλλην τὴν νύκτα. Ὁ Οὐίλ Μιτζ δεν ἔκρυε καλὸν νὰ πάρῃ τὴν βόλταν, πρὶν ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος. Ἡ πλαγιδρομία πρὸς τὰ βόρειανατολικά, ἢ ὅποιος εἶχεν ὄρχισῃ μετὰ τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἱστοφορίας, ἐξηκολούθησεν ἕως ὅτου ἐξημέσων.

Ὅταν ἐφ' ἔξεν ἡ χαρραυγὴ, ὁ Οὐίλ Μιτζ δεν εἶχεν ἀκόμη ἀφήσῃ τὸ κατὰστρωμα, ἐνῶ οἱ ἀριστεῖς μας εἶχον ἀλλάξῃ τὴν βάρδιαν καθὲ τῆσσερας ὥρας καὶ εἶχον ξεκουρασθῆ ἄρετὰ.

Μόλις ὁ ὄριζον ἀπηλλάγη ἀπὸ τοὺς ἀτμούς πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ἔσποιν ἐπνεσεν ὁ ἄνεμος, ὁ Οὐίλ Μιτζ τὴν ἐπεθώρησε με ἓν βλέμμα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἦτο ὁ φόβος τοῦ κινδύνου. Ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ δεν ἦτο καθόλου εὐχάριστος. Δεν εἶχε μὲν δυναμώσῃ ὁ ἄνεμος, διετηρεῖτο λαμ. π. ρ. δ. ἀκόμη, καὶ λέγονον οἱ ναυτικοί, ἀλλὰ κανέν σύμπωμα δεν εἰδείκνυεν ἔτι ἡμποροῦσε γρηγορὰ νὰ ὀλιγοστεύσῃ. Ὑπῆρχε δὲ φόβος μήπως πύση ραχδαῖα βροχή, μήπως ἀρχίσουν σ. π. η. λ. α. δ. ε. ε. καὶ ἐπρεπε δι' αὐτὰς νὰ λάβουν τὰ μέτρα των. Ἴσως θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ σταθοῦν τ. ρ. α. β. ε. ρ. ο. δ. ἢ νάντισταθῇ καλλίτερα τὸ πλοῖον ἀνάπρωρ πρὸς τὸ κύμα. Ἀλλὰ τότε, ἀντὶ νὰ παίρῃ δρόμον ὁ «Γορ-



Ἐτὴν παρίσυρην εἰς τὸ πέλαγος. (Σελ. 378, στήλ. 6.)

μασαν τὰς φωτογραφίας τοῦ *Ξενιτευμένου Ἐλ. Ληγοπούλου*. Φαντασθῆτε δὲ ὅτι καὶ τὰ «Παναθηναϊκά», τὸ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν τῶν μεγάλων, μοῦ τὰς ἐξήγησαν διὰ νὰ τὰς δημοσιεύσων. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι φωτογραφίαι, καθὼς εἶδατε, δεν πηγαίνουν παρακάτω. Σήμερον δημοσιεύω ἀκόμη δύο, καὶ σταματῶ. Ἄς ται δημοσιεύσῃς εἶνε ἀκόμη πολλὰ. Ἄλλ' ἡ δαπάνη τῆς τοιγογραφίας εἶνε μεγάλη, καὶ εἰς Διαγωνισμὸν ὅπου ἔλαβον μέρος μόνον 14, δεν ἦτο δυνατόν νὰ δημοσιεύσω περισσότερας ἀπὸ 6 εἰκόνας. Ἄς ἐλπίσω ὅτι εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν θὰ λάβω μέρος πολὺ περισσότερον, θὰ συναχθῶν ἄρετὰ χρήματα, καὶ τότε θὰ εἴμφορῶ νὰ δημοσιεύσω ὅσας τὰς ὥραιας φωτογραφίας.

**Δούκισσα τῶν Σαλώνων [5E]** διὰ τὴν ὠραιότατην ἐπιστολήν. Ἐύχομαι ὀλοφύτως εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ καλοῦ σου μπαμπά. Ἐδῶσα εἰς τὴν μικρὰν Κάκίαν τὰ χάρτινα κορορικά σου τῆς ἔστειλες, καὶ μὴν ἐρωτᾷς χάρες ποῦ ἔκαμει!

**Ὁ Ἑλληὶ Ἀθλητῆς [EEE]**, ὁ ὅποιος ἔκαμει ἄρετὰς ἡμέρας νὰ μου γράψῃ, ἕνεκα τῆς ἐνάρξεως τοῦ Σχολείου, εἶνε κατενοουσαμένος μετὴν *ΙΖ' Κυριακῆς*. Τὴν θεωρεῖ ἀνοτέραν ἀπὸ ὅσας, ἀκόσμημα τοῦ ἐφετεινοῦ τόμου. — Ἦ γίνεται ἡ πολιτικὴ ἐνδομακία; ἐφορέθῃ;

**Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των**, δέχομαι μετὰ χάρες εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους φίλους: *Καταρτίδαν* (Κ. Φ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον) *Ἄλιον* (Σ. Ε. τί ὠκίον ψευδώνυμον!) *Ἐυμολεῖδά* (Π. Ε. τὸ ἰδικόν σου ἀκόμη ὠραιότερον) *Ὁρετικὸν Ραπανάκι* (Ι. Τ. αὐτὸ ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν, ὅπως καὶ τὸ νόστιμο γρηματάκι σου ἐμπρός!) καὶ *Οὐδένα* (Μ. Χ. πραγματικῶς... οὐδεὶς τὸ ἔχει ἔστειλα δ, τι ἐξήγησες.)

**Ἀλλάγη ψευδωνύμου: Παῖδ' τῆς Καρδιάς** (Ν. Κ. δεκτόν.)

**Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν:** ἡ *Φλογερά Ἀκτίς* τοῦ *Σουλίου* μετὴν *Βροντῆν* τοῦ *Διός*, *Ῥηψιπέτρην* *Λεῖδον* καὶ *Αἰθέρα*—ἡ *Μαρία Ἀντουανέτα* μετὴν *Πάντα Γελοστήν*—ἡ *Θαλασσοταραχὴ* μετὴν *Ἀγγελοῦ* τῆς *Ἀγάπης* καὶ *Ἀνθός Ἐλπίδος*—ἡ *Ἀγκυρα* τῆς *Σωτηρίας* μετὴν *Γαλῆν* τῆς *Ἀγκύρας* καὶ *Καταρίαν*—ὁ *Πύργος* τῆς *Πέτρας* μετὴν *Ἀστὴρ Ἀράπην*. *Λαμπρὸν Κιθαροδόν*, *Πάντα Γελοστήν*, *Ἄλιον Χελιδόνα* καὶ *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*—ἡ *Ἐδανδρος* *Πεῖρος* μετὴν *Χιαζὸν Ἀστέρα*, *Βασιλοῦσαν* τῶν *Αἰθέρων*, *Λουλοῦδι* τῆς *Καρδιάς*, *Ἀητήτων Πήλιον* καὶ *Μέλλοντα Διπλωμάτην*—ἡ *Κυρία Σκαρφοδόστρα* μετὴν *Ἐναίσιθον Καρδίαν*, *Ἐνδοκὸν Μεσολόγιον*, *Ἄγρον Περιστεράκι* καὶ *Μίς Ἀόγκαν*—ἡ *Λευκὴ Νδξ* μετὴν *Ταπεινὸν Γιασεμί* καὶ *Ἄστρο Ποτικακί*—ἡ *Κροδὴ* μετὴν *Κόμητα* τῆς *Κεφαλῆς*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Νεφελώδη Ψυχὴν*, *Λουλοῦδι* τῆς *Καρδιάς* καὶ *Ἀφροδίτην* τοῦ *Αὐκαυγοῦ*—ἡ *Χαρὰ* τῶν *Γορέων* μετὴν *Ἐνδοκὸν Μεσολόγιον*, *Κίτρινο Ντόμινο*, *Νεαρὸν Ἡλεκτρολόγον* καὶ *Μαγευμένον Δάσος*—τὸ *Ὄχρον Ἀμάραντον* μετὴν *Μικρὸν Βιολιστήν* καὶ *Μικρὰν Βιολιστρίαν*—ὁ *Ῥυτῆρανος Νέος* μετὴν *Ἀργυρῶν Πανσέληνον*—ὁ *Λόφος* τοῦ *Γάνου* μετὴν *Μακρολαίμην*, *Ἐσπερίαν Ἀφρὸν*, *Ζαππίδα*, *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν* καὶ *Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν*.

**Ἦ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ὀπτασίαν Παραδείου** (χαριετίσματα εἰς τὴν ἀδελφὴν σου ἔστειλα δ, τι ἐξήγησες αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς ἔχον ψευδώνυμον) *Λάτρην* τῆς *Πλειάδος* (εἰσαι δικαιολογημένος ἔστειλα) *Φαίνονα* (δὲν ὑπάρχει λόγος νάνησυχῆς ἔστειλα ἐκ νέου) *Φιλημία Σκιάς* ([EE] διὰ τὴν

ὠραίαν ἐπιστολήν ὃν εἶπα εἰς τὸ *Κόκκινον Κρίνον* πῶσον σὲ συνεκίνησεν ἡ ἀπαντησίς σου εἰς τὴν *Κυριακῆν*.) *Νυκτοφύλακα* (ἡ *Κική* σὲ ὑπερευχαρίστει διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον σιγασιγὰ ἡ *Εὐρῆμος Μυεῖα* γίνεται *Πρῶτον Βραβεῖον* μετὰ πᾶσας ἄρα γε μεταμορφώσεως θὰ το κατώρθωνεν ἓνας καλὸς συνθέτης *Ἀσκήσεων*.) *Δυσδαμόνα* (διὰτὶ δεν γράφεις τοὺς στίχους χωριστὰ; ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησα δὲι τὸ ποίημά σου εἶνε ἀντιγραφή) *Ἰλλίου Μέλαιθρον*, *Τζάμον Ἀνακατωμένον* (ὁ *Ἀνακίας σ'* εὐχαρστει πολὺ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον) *Βρύχωνα* (ἔχει καλῶς ἔστειλα) *Ἄνθος* τοῦ *Σολωμοῦ* ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν βραβεῖον ἔστειλα) *Πεπὸν τῆς Μπαράνας*, *Νεφελώδη Ψυχὴν* (χαίρῳ διὰ τὰς καλὰς εἰδήσεις εὐχομαι πλήρη ἀνάρρωσιν εἰς τὴν ἐσαδέλφην σου) *Παιδικὴν Χαρὰν* ([EEE] ἡ ἐπιστολή σου ὡς πάντοτε χαριτωμένη κ' ἐνδιαφέρουσα βεβαίως ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ λάθῃ μέρος καὶ εἰς τὰς λύσεις· κανεὶς διαγωνισμὸς δεν ἀποκλείει ἄλλον) *Θυρωρὸν* τοῦ *Παραδείου* (ναί, εἴμφορῶ; ἀλλὰ δεν θὰ μου παραγγείλῃ, νὰ μου ὑπενημίωσῃ δὲι σοῦ ἔδωκα τὸ δικαίωμα) *Νηρηίδα* τοῦ *Βαθύροακος* (ὄχι, δεν εἶνε ἔγινας καλά;) *Ἐρυσθρὸν Νίκη* ([E] περιμένε ἀπὸ Διαγωνισμοῦ ἄλλο τίποτε!) *Μαρίαν* τῶν *Μεδίκων*, *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός* (τί χαριτωμένα γατάκια!) *Ἀρχιζῆντιον* ([EE] τὸ ὅποῖον ἐδάκρυσεν διὰν ἐδιάδασε ἐτὴν τόσον φιλόστοργον ἀπάντησιν τοῦ *Κόκκινου Κρίνου*) *Λευκὴν Νύκτα* (ὁ *Ἀνακίας σ'* εὐχαρστει πολὺ) *Ὁραίαν Ἀμαζόνα* ([E] ἔλαβα καὶ τὴν ἐπιστολήν σου ἀπὸ τὸ *Vichy*· ἕως τώρα τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔβλεπα ἀπέτω ἀπὸ μοστιλίας νεροῦ ποῦ νὰ φαντασθῶ δὲι μίαν ἡμέραν θὰ ἐπῆγαιεν ἕως ἐκεῖ μία φίλη μου... χωρὶς νὰ με λησμονήσῃ! ἄριστέως τὸ ὕδωρ *Vichy* δεν εἶνε τὸ ὕδωρ τῆς *λῆθης*!) *Ἀντίβαν* τῶν *Καρχηδόριον* (ἔλαβα) *Μαγαμένον Ρόδον* (ἔστειλα) *Ἡλιόδοστον Ἡρώϊαν* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ ἐλπίζω δὲι γρήγορα θὰ ἔχω καλὰς εἰδήσεις) *Τιτάνα* τῆς *Διαπλάσεως*, κτλ. κτλ.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Ὀκτωβρίου δάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

### ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου**  
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύναν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πρᾶξιται ἐν τῷ *Ἐξαφῶ* μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

**513 Λεξιγραφίαι.**  
Τέσσαρ' ἀν. βλῆξ. γράμματα, τῶνα κοντὰ στὸ Βασιλοπούλα θὰ φανῇ, [ἄλλο, Γλυκεῖα ἐνάρετη, σεμνή, Πού παρδῶθῃ μὴ φορὰ ε' ἓνα θεριὸν μεγάλον.

**514. Στοιχειογράφαι.**  
Μικρὰ νῆτος κ' ἔγω εἰμαι  
Καὶ εἰς τὸ Διγαῖον κείμαι  
Τὸν καιμὸν μου ἀν ἐκβάλης  
Κι ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ μοῦ βάλης.  
Μία κακία θὰ προβλῇ  
Πρὶνε βέβαια μεγάλη.

**515. Μεταγραμματισμός μετὰ Τονογράφου.**  
Στῶν ὀνομάτων τὴν σειράν κ' ἐμὲ νὰ κατατάξῃς, Προσέχον ὅπως οὐδαμῶς τὸ δύν μου ἀλλάξῃς. Αἰτὶ μόλις ἔγραψες ἀντὶ τοῦ ἡρα ἰῶτα Καὶ μ' ἔκαμες ὀξύτονον, ἐφ' δὲν ἦμον πρῶτα, Ἀμέσως ἀριστούργημα ἄρχαῖον θὰ κυττάξῃς, Πού ε' τὸ σχολεῖον δι' αὐτὸ χύνεις πολὺν ἰδρῶτα...

**516. Ἐνεγμα**  
Εἶμαι κατὶ πού με βάζεις  
Στὸ τραπέζι καὶ με κόβεις  
Πάντοτε εἰς δύο μέρη  
Κάποτε δὲ καὶ εἰς τρία...  
Ὅμως δίχως διὰ τοῦτο  
Νὰ κρατᾷς γερὸ μαχαίρι,  
Μὰ καὶ οὔτε νὰ με τρώγῃς...  
Δέν σου ἔρχεται ἀπορία;

**517. Ζήτα.**  
Νάντικατασταθοῦν οἱ σταυροὶ καὶ οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγνώσκῃται ὀριζόντιως κατὰ σειράν: ὄχι, ἄγγλος ποιητής, ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον, μεγαλόνησος, μέλος τοῦ σώματος. Διαγωνίως δὲ, ἀστερισμός.

**518. Κερκυρμένη φράσις.**  
Ἀφαιρῶν δύο γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὐρίσκονται σειράν, σχηματίσεις περιφρῶν φράσιν περιφρῶν βυζαντινῆς Αὐτοκρατείας: *Καλλονὴ*, *κενοτάφρον*, *Ἐστιάς*, *ρίγη*, *βασιλεὺς*, *οἶαξ*.

**519. Μαγεικὸν μέλος μετ' Ἀκροστιχίδος.**  
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μέλους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις, ὧν τὰρχικὰ νάποτελοῦν Γάλλον ἐπιστήμονα, εὐεργέτην τῆς ἀθρωπότητος: *Παλαῖός*, *Ταβγρετος*, *ἄσμα*, *ριπιτήρ*, *ἔξαιρω*, *Ἦρα*.

**520-523. Κερκυρμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα δένδρων.**

1.—Ὁ Δούναβις καὶ ὁ Ρῆνος εἶνε μεγάλοι ποταμοί.  
2.—Ἐν γένει τὰ ἔλη μολύνουν τὴν ἀτμόσφαιραν.  
3.—Ἡ μαῖτις αὐρα κλίνει μετὰ χάριν τοὺς μίσχους τῶν ἀνθρώπων.  
4.—Τὸ μέλι καὶ τὸ ἀερόμελι χρησιμεύουν πολλὰκις ὡς φάρμακα.

**524. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.**  
Ὀστρακόδερμον — δύναμις = ἐθικόν.  
Πτηνὸν στεγανόπουον — γράμμα = γράμμα.  
Πτηνὸν — ἰχθύς γλυκῶν ὕδατων = ποταμός.  
Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία μεγαλόπολις.

**525-526. Ἀπροσδόκητα**  
1.—Ποῖος πηγαίνει ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν Πειραιᾶ δίχως νὰ κινήθῃ;  
2.—Ποῖον μῆνα ὀμιλεῖ κανεὶς ὀλιγότερον;

**527 Γρήφος.**  
Πᾶν δει + η' 6' η' + η' 6' η' ἢ ἀν ἄν καί: η' η' η' η' η' η'

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέραι Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Σουλ. λογῆς τῆς ΖΑΙΙΙΙ-ΔΟΣ.]

### ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

**Γ' ἡ λέξις λεπτα 10, δὲ διὰ τοῦ συνδρομητῆς μας λεπτα 5 μόνον.** Ἐλαχιστος δὲος 10 λέξεις, ὀρθῶ καὶ αἱ ὀλιγοτάτοι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.

**Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια παντοῦθεν.**— Διονύσιος Ι. Κασσιώτης. Πά ραι. (Δ, 137—6)

**Ἀναλλάσσω γραμματόσημα Κρητικὰ μετὰ ἰσάριθμα Ἑλληνικὰ.**— κ. Μιχαὴλ Μιχαλακόπουλον, ὁδὸς Ρήγας Φερρῆου, Πάτρας. (Δ, 140)

**Γενομένων ἀρχαιριστῶν εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σύλλογον ἡ «Νεότης» καὶ τοῦ συλλόγου «Ἑλληνοπαῖς» ἐνωθέντες μετ' αὐτῆς, ἐξελέγησαν μέλη τοῦ Διοικητικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου. Πρῶτος: Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Ταμίαι: Αἰθέρια Ψυχὴ, Γραμματεὺς: Φωστήρ τῆς Ἡπειροῦ, Σύμβουλοι: Κόκκινον Κρίνον καὶ Κόμης τῆς Κεφαλῆς.**

**Ἦ διεθνοῦσι τοῦ λοιποῦ: Μι Apostolo Ant. Apostolidi, Alexandrie (Egypte).**  
Ὁ Σύλλογος ἐγγράφει ἀπόρους. Δέχεται ὡς μέλη καὶ δεσποινίδας.

**Σύλλογος «Νεότης».** (Δ, 141)  
**Ἦ Δεσποινὴ Ἰουλία Παπαμύσου, ἀριστοῦχος τοῦ Ὀδείου τῆς Βιέννης,** ἀρτὶ ἀρχιερεῖα ἀναλαμβάνει παραδόσεις κλειδοκυβέλλου εἰς κυρία καὶ δεσποινίδας. Πληροφορία: παρὰ τῆ ἰδία: Ὁδὸς Δερβενίων, 5. (Δ, 142)

έχασε το θάρρος του κατά την φοβερήν εκείνην περίστασιν. Αφ' ετέρου οι νεαροί του σύντροφοι δέν έβλεπαν, ή έκαμαν όστι δέν έβλεπαν, τον κίνδυνον. Όταν δέ έγινε απαράιτητον να έλαττωθή ή ιστοφορία, ύπήκουσαν εις τας διαταγάς του, με τήσιν ευτολίμιαν, όσιν και επιτηδεύθησαν.

Εστιγμάριαν και έμ. άζ. ευ. σα. ν. την μεγάλην γάμπιν' έστιγμάριαν επίσης και έπειτα έδρασαν την μπούμαν. Έμεινε λοιπόν ο «Γοργός» μόνον με το παρκέτο, και αυτό με έλας τές μουδες δεμένες. Έμπρός, ο Ουίλ Μιτζ είπε να ισάσουν ένα μικρόν φλόκον, και όπισω εις τον ίστον του έπιδραμού, έτοποθέτησε ένα τριγωνικόν έπιδραμίσκον, αρκετά στερεόν ώστε ν' άνθέξη εις την μανίαν της λαίλαπος.

Και αιωνίως ή άπείρατος έρημία! Ούτε ένα πανί εις το πέλαγος!... Και έπειτα, με τέτοιον καιρόν, πώς να πλησιάσουν εις άλλο πλοϊόν, πώς να ρίψουν λέμβον εις την θάλασσαν;...

Ο Ουίλ Μιτζ είδε μετ' όλίγον, ότι έπρεπε ν' άφίσουν κατά μέρις πᾶσαν προσπάθειαν, ότι ήτο άδύνατον να πηλαύσουν στήν μπούρινα ή τουλάχιστον να σταθοῦν τραβερωμένοι. Ο «Γοργός» ήτο πλοϊόν με ευστάθειαν και δέν έκινδύνευε να πέση με την πλευράν, και έπειτα να μὴν έμπορη πλέον να σηκωθή. Άλλ' άν έπόδιζαν, όλος ο Άντλαντικός ήτο ανοικτός ενώπιόν των, και έντός έλίγου εκατοντάδες μιλια θά τους έχωρίζαν από τας Άντίλλας.

Ο Ουίλ Μιτζ άπεράσισε να ποδίση. Έβαλε άνω τον οϊάκα, και το πλοϊόν, φοβερά ταλαντεύμενον, άφού έκαλύφθη από κύματα άφρισμένα, με κίνδυνον να παρατιμονίση πότε δεξά και πότε αριστερά, άρμένιζε στα πρώμα πλέον.

Το άρμένισμα αυτό είνε πολύ επικίνδυνον, όταν το πλοϊόν δέν προφθάνη να προσπεράση τα κύματα, όταν ή πρύμνη του άπειλήται να πατηθή από την θάλασσαν. Ο χειρισμός του πηδαλιού είνε δυσκολώτατος, και ο πηδαλιούχος πρέπει να είνε δεμένος διχ να μὴν παταγή επάνω από την πλευράν του πλοϊού εις το νερόν.

Ο Ουίλ Μιτζ ύπεχρέωσε τους νεαρούς άριστέις, παρά τας διαμαρτυρίας των, να τρυπώσουν μέσα εις το κάσσαρο. Έπεν ότι θά τους εφώναζε, άν τυχόν ελάμβανεν ανάγκην της βοήθειάς των.

Έκει, εις την τραπέζιαν, της οποίας τα τοιχώματα έτριξαν, πιασμένοι από τους πάγκους, ένιτες βρεχόμενοι από το νερόν του καταστρώματος το όπιόν έμβαίνεν έως εκεί μέσα, ήναγκασμένοι να τρέφονται με γαλέτταν και κονσέρβες, έπέρασαν την 25 Σεπτεμβρίου, — την χειροτέραν ήμέραν από

όλας τας ήμέρας του ταξειδίου των. Και τί φοβερή νύκτα, σκοτεινή και πολυτάραχος! Η λαίλαψ είχεν έκσπάση με άσύγχρονον ύσσαν. Θά καθόρθονεν άραγέ ν' άνθέξη ο «Γοργός» όλόκληρον ήμερονύκτιον;... Αν επλάγιαζε με την πλευράν και παρουσιάζετο ανάγκη να κόψουν τα κατάρτια του διχ να τον σηκώσουν, θά είχαν τας δυνάμεις άραγε;... Η μήπως θά παρεσύρετο το πλοϊόν εις τα βάθη της άβύσσου;...

Ο Ουίλ Μιτζ ήτο μόνος εις το τιμόνι. Η θέλησίς του εδάμυζε την κούρασί του, και τα άσφαλές χέρι του έπρολόμβανε και έμπόδιζε τους παρατιμονισμούς, οι όποιοι θά έκαμαν το πλοϊόν να διπλαρώση εις το κύμα.

Κατά τα μεσάνυκτα, μία θαλασσιή ύψωθη πέντε έως έξι πόδας επάνω από την κορώνην, και έπαιεν επάνω εις το κάσσαρο με τήσιν δυνάμιν, ώστε όλίγον έλειψε να το σπάση. Κατόπιν άρμησεν εις το κατάστρωμα, άφού πρώτα άνήρπασε την μικράν λέμβον, ή οποία ήτο κρεμασμένη επίτω εις την πρύμνην, έσπασεν, ότι συνήντησεν εις τον δρόμον της, το κοτέτσι των πουλερικῶν, τα δύο βαρέλια του γλυκού νερού, τα όποια ήσαν μοισαρισμένα παρά την βάση του μεγάλου ίστου' κατόπιν, άφού απέσπασε την δευτέραν λέμβον από τα καπόνια της, την προέτρευν επάνω από την κουπαστήν εις το πέλαγος.

Δέν έμεινε πλέον παρά μία λέμβος, εκείνη, με την οποίαν οι επιβάται είχεν άσπειραθή να φύγουν. Άλλως τε, και αυτή δέν ήτο δυνατόν να τους χρησιμεύση, διότι ή ανεμοδαρμένη θάλασσα θά την κατέπινε εις μίαν στιγμήν.

Με τον πάταγον εκείνον, ο όποιος έτειτε το πλοϊόν έως την ρίζαν των ίστῶν, ο Λουδοβίκος Κλωδιών και μερικοί άλλοι άρμησεν έξω από την τραπέζιαν.

Τότε ή φωνή του Ουίλ Μιτζ ήκούσθη μέσα στο σέριγγικ της ανεμοταραχής:

— Έμπάτε μέσα!... έμπάτε μέσα!...

— Δέν έχομεν πιά έλπίδα;... ήρώτησεν ο Ρογγός Χινδαίλ.

— Ναι, ναι!... με την βοήθει του Θεού! άπήντησεν ο Μιτζ. Αυτός μόνος έίμπορει να μς σώση...

Την στιγμήν εκείνην ένα φοβερόν σχίσισμον ήκούσθη. Ένας όγκος υπόλευκος έπέρασεν άνάμεσα εις τον έξαρτισμόν, σαν να ήτο τεράστιον πτηνόν παρασυρόμενον υπό του σφοδρού ανέμου. Το παροκέτο είχεν άποσπασθή από την κεραίαν του και δέν έμειναν πλέον παρά μόνον τα γράντια του.

Ο «Γοργός» επήγαγε ξυλαρμενα, και, επειδή το τιμόνι του δέν εδούλευε πλέον, το πλοϊόν έγινε παίρνιον των ανέμων και των κυμάτων και παρεσύρθη προς

άνατολάς με τρομακτικήν ταχύτητα. Όταν επανήλθεν ή αύγή, πόσον είχεν άπομακρυνθή το πλοϊόν από τας Άντίλλας;... Έκατοντάδες μιλίων ύσως. . . Και, ύποτιθέμενον ότι ο άνεμος μετέπιπεν ανατολικός, ότι καθόρθονεν να τοποθετήσουν τα άμοιβά ίστια, πόσας ήμέρας ήθελαν διχ να ξανακάμουν τον δρόμον που είχεν χάση;...

Έν τοσοῦτω, ή τρικυμία εφάνη σαν να ώλιγόστειεν. Ο άνεμος γρήγορα ήλλαξε, με την άπότομον εκείνην μετάπτωσιν, ή οποία είνε τόσοσ συνήθης εις τα μέρη των τροπικῶν.

Ο Ουίλ Μιτζ ήπέρησε κατ' αρχάς με την κατάστασιν του ούρανοῦ. Κατά τας τελευταίας ώρας, ο όρίζων της άνατολής είχε καθαρίσθ από τα τεράστια σύννεφα, τα όποια τον είχεν φραγμένον από της προτεραίας.

Ο Λουδοβίκος Κλωδιών και οι σύντροφοί του εξήλθον πάλιν εις το κατάστρωμα. Είχεν άντιληφθή, ότι ή θέληλα εύρίσκετο εις το τέλος της. Η θάλασσα έμωσ ήτο πάντοτε φοβερά ταραγμένη, και μία ήμέρα όλόκληρος δέν θά ήτο αρκετή δια να κατευναστοῦν τα κύματα, τα όποια έκυλιόντο όλασπρα από τον άφρόν.

— Ναι. . . ναι. . . έπήρε τέλος! έπνευλάμβανεν ο Ουίλ Μιτζ.

Και ύψονε τας χείρας του προς τον ούρανον εις ένδειξιν πίστewς και έλπίδος, τας όποίας συνεμερίσθησαν και οι νεαροί επιβάται.

Έπρόκειτο τώρα να επανέλθουν κατ' εῦθειαν προς δυσμάς. Μόνον προς το μέρος εκείνο θά εύρισκαν την ξηράν, όσον μακράν και άν ήτο.

Άλλως τε, δέν είχεν παραστυρή προς άνατολάς παρά μόνον από την στιγμήν, κατλ την έποικν ο «Γοργός», μη δυνάμενος πλέον να λοξοδρομή, ήναγκάσθη να τα πρυσίση.

Κατά το μεσημέρι, ή δύναμις του ανέμου είχε τότεν έλαττωθή ώστε κάθε πλοϊόν θά ήδύνατο να λύση τές μουδες του και να άρμενίση με τές γάμπιες και τα μεγάλα πανιά του. Έκτός τούτου, όσον έμετριάζετο ο άνεμος, τόσοσ εκλινε προς τον νότιον, και ο «Γοργός» δέν είχε παρά ν' άρμενίση λασκάδι δια να κίμη, όχι όλίγον δρόμον.

Έπρεπε λοιπόν ν' αντικαταστήσουν το παροκέτο, και κατόπιν να άνοίξουν την γάμπιαν, τον τρίγκον, την μπούμαν και τους φλόκους.

Η εργασία αυτή τους άπησχόλησε έως τές πέντε το βράδυ, και με πολύν κόπον ήμπόρεσε το αυτοσχέδιον πλήρωμα να δέση εις την κεραίαν το καινούριο πανί, το όποιον άνέβασαν από την ιστοθικήν της πρύμνης.

Την στιγμήν εκείνην κραυγαί άντήχσαν από το βάθος του κύτους, και

κατόπιν δυνατοί κύποι εις τα καπάκια και τα τοιχώματα του υποστρώματος. Και άλλην λοιπόν άπόπειραν έκαμνεν οι πειραται δια να εκδιώσουν την έξοδόν των;...

Οι νεαροί μας φίλοι ήρπασαν τα όπλα των και έστάθησαν έτοιμοι να πυροβολήσουν τον πρώτον, όστις θά έπρόβαλλε την κεφαλήν από κάτω.

Άλλά, την ίδιαν σχεδόν στιγμήν, ο Λουδοβίκος Κλωδιών εφώναζε:

— Φωτιά! έπιασε φωτιά το καράβι!...

Πραγματικῶς, καπνός ερχόμενος από το κύτος είχεν άρχίση ναπλώνεται εις το κατάστρωμα. Χωρίς άλλο, — από άπροσεξίαν ύσως, — οι φυλακισμένοι, μεθυσμένοι από μπράνδυ και τζίν, είχεν άφίση το πῦρ να μεταδοθή εις τα κιβώτια του φορτίου. Τα βαρέλια του οινόπνευματος έσπαζαν μόνα των και με φοβερόν κρότον...

Ητο δυνατόν οι επιβάται να σβύσουν αυτήν την πυρκαϊάν; Ίσως, — υπό τον όρον όμως ν' άνοίξουν τας καθίδους δια να κατακλύσουν το κύτος με τας άντλίας. . . Άλλά με αυτό θά έλευθέρωναν τον Χάρρη Μάρκελ και την συμμορίαν του. . . Και τότε, πριν σβύσουν το πῦρ, οι επιβάται θά ήσαν όλοι πεταγμένοι νεκροί εις τα κύματα.

Έν τούτοις, ενῶ αι κραυγαί έδιπλασιάζοντο από κάτω, πυκνότεραι σπείραι καπνού έτρεχαν επάνω εις το κατάστρωμα, και οι καταρμιωμένοι άρμοί τουτου είχεν άρχίση να διαχωρίζωνται.

Συγχρόνως άλλαι εκρήξεις άντήχησαν, ιδίως εις την πρῶραν, όπου ήσαν τοποθετημένα τα βαρέλια του οινόπνευματος. Οι εγκάθειρτοι εκινδύνευαν να μείνουν νεκροί από άσφυξίαν εις το κύτος, να πνέουν ελάχιστος άέρας ήτο δυνατόν να εισχωρήση.

— Ουίλ! . . . Ουίλ! . . . εφώναζαν ο Τζών Χόβερτ, ο Τωνής Ρενά, ο Άλβέρτος Λουβεν, τεινοντες προς αυτόν τας χείρας. . .

Και δέν εφάνιντο άρα γε σαν να έζητούσαν έλας δια τον Χάρρη Μάρκελ και τους συντρόφους του;...

Όχι! ή κοινή σωτηρία άπηγόρευε πᾶσαν άδυναμίαν, πᾶν αίσθημα φιλόφρων! . . .

Έπρεπε μάλιστα να μη χάνουν ούτε στιγμήν, άφού δέν ήμπορούσαν να σβύσουν την πυρκαϊάν, άφού αι φλόγες έπλησίαζαν να καταφάγουν όλόκληρον το πλοϊόν! . . . Ητο ανάγκη να εγκοταλείψουν τον «Γοργόν» με το πλήρωμά του, — και άς έχάνετο το πλήρωμα μαζί με το πλοϊόν!

Η λαίλαψ είχεν άναρπάση τον κέλυθα της πρύμνης και την δευτέραν λέμβον. Δέν έμεινε λοιπόν παρά ή μεγάλη λέμβος εις τα δεξιά καπόνια.

Ο Ουίλ Μιτζ εκύτταζε την θάλασ-

σαν' ή μανία της είχεν έλαττωθή. . . Έκύτταζε την «Γοργόν» αι φλόγες έσκέπαζαν την πρῶραν του. . . Έκύτταζε τους τρομαγμένους άριστέις, και εφώναζε:

— Στη βάρκα! (Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ



Αγαπητοί μου, ΝΗΜΟΣΥΝΑ, θρησκευτικόν το ένα πολιτικόν το άλλο, — το πρώτον εις την Μητρόπολιν, το δευτέρον εις την μεγάλην αθούσαν του Πανεπιστημίου, — έτελέσθησαν την παρελθούσαν Κυριακήν ύπέρ των πρώτων βασιλέων της Ελλάδος, του Όθωνος και της Αμαλίας.

Δέν σας εφάνη αυτό παράδοξον; Και θά σας εφάνη βέβαια παράδοξον, διότι πρώτην φοράν εις την ζωήν σας ήκούσατε πρι μνημοσύνου των πρώτων μας Βασιλέων. Κ' έγω, ο έποιος είμαι πολύ μεγαλύτερος σας, το ίδιον. . . Είνε σαράντα χρόνιαι, άφούτοι οι πρώτοι βασιλείς απέθαναν, διωγμένοι κ' εξόριστοι, αλλά με το όνομα της αγαπητής των Ελλάδος εις τα χείλη των, και τώρα μόλις, — πόσον άργά! — έσκέφθησαν οι επιζώντες της γενεάς των, ότι τοίς ώφειλαν τουλάχιστον έν μνημόσυνον!

Το μνημόσυνον, καθώς γνωρίζετε, διοργανώθη από καλούς πατριώτας, οι όποιοι έγνωρίσαν τους πρώτους Βασιλείς, οι όποιοι έζησαν υπό το σκήπτρον των. Και μετανοημένοι διότι, νέοι έντες, τους παρεξήγησαν και τους ήδίκησαν τόσοσ, άνακουφίζου, γέροντες τώρα, την συνείδησί των με το σφίγγον αυτό δείγμα της αγάπης των και της ευγνωμοσύνης των.

Πάντοτε ή μετάνοια είνε ώραία και εύπρόδεκτος, πάντοτε ή ευγνωμοσύνη είνε άξιόπικνος και συγκινητική! . . .

Και άν δια τίποτε άλλο οι πρώτοι Βασιλείς της Ελλάδος δέν είνε άξιοι αγάπης και ευγνωμοσύνης, είνε τουλάχιστον δια την μεγάλην, την αιωνίαν προς την Ελλάδα στοργήν των. Δέν ήσαν φιλέλληνες άτλώς, ήσαν Έλληνες. Αφ' ής στιγμής άνήλθον τον θρόνον, πατρίς των έγινε ή Ελλάς. Την ήγάπησαν όπως κάθε φιλόπατρις άγαπά την πατρίδα του και μόνην. Το αίσθημά των ήτο μέγα, όσον μεγάλη ήτο ή θέσις των μεταξύ των Έλλήνων. Βασιλείς ήσαν αυτοί, και ή φιλο-

πατρία των βασιλική. Άγαπούσαν κάθε έλληνικόν, την έλληνικήν ένδυμασίαν, τα έλληνικά έθιμα, την έλληνικήν ιστορίαν, την έλληνικήν δόξαν. Τα άγαπούσαν από κάθε τι περισσύτερον. Κάθε άλλο δι' αυτούς ήτο ξένον. Και τόσοσ μεγάλη, τόσοσ άγνή ήτο ή αγάπη των, ώστε διετηρήθη μέχρι τέλους της ζωής των, έξηκολούθησε και άφού άκόμη ή Ελλάς εφάνη άδικος και άγνώμων προς αυτούς. Εις τον τόπον της γεννήσεώς του, ο Όθων έθεώρει τον έαυτόν του εξόριστον. Διέταξε νά τον θάψουν με την αγαπητήν του φούσανέλλαν, και όταν εξέπνευε, τα χείλη του έπρόφερον το λατρευτόν του όνομα Έλλάς. Όταν έμαθεν, επιστρέφων εκ ταξειδίου του, ότι οι Έλληνες δέν τον ήθελαν πλέον ως βασιλέα, δέν άπευθίβάσθη εις την Ελλάδα, άλλ' έφυγε πάλιν οικειοθελώς, διότι δέν ήθελεν εξ αίτίας του να χυθή αίμα έλληνικόν. Ούτε να εκδικηθή έξήτησε, ούτε να επιτρέψη. Έφυγε, συναποφώνων την λύπην του και την αγάπην του. Έμεινεν Έλλην μέχρι τελευταίας πνοής. Ο Θεμιστοκλής, όταν τον εδίδωξαν οι Αθηναίοι, κατέφυγεν εις την αΰλην του έχθρου των, του Πέρσου βασιλέως. Το μετανόησεν εις το τέλος και δέν εξετέλεσε: την εκδίκησιν, την μελετηθείσαν εις την πρώτην της αγανακτισεώς του όρμην. Άλλ' ο Όθων ούτε μίαν στιγμήν έμελέτησεν εκδίκησιν. Και όμως ο Θεμιστοκλής ήτο Αθηναίος, και ο Όθων ήτο Βαυαρός!

Επίσης θρημή, επίσης ακλόνητος και σταθερά ήτο και της Αμαλίας ή φιλοπατρία. Δια τούτο όρεθλομεν εύλάθειαν και αγάπην εις την μνήμην των πρώτων μας Βασιλέων. Κάθε τόσοσ άσ επαναλαμβάνεται το ύραϊόν μνημόσυνον της παρελθούσης Κυριακής και άς προσεργώμεθα εις αυτό όλοι, νέοι και γέροντες, μικροί και μεγάλοι. Αδιάφορον άν δέν έγνωρίσαμεν τους πρώτους Βασιλείς, άν δέν έζησαμεν υπό το σκήπτρον των και άν δέν έχωμεν βάρος εις την συνείδησίν μας δια την κατ' αυτών άδικίαν Γνωρίζομεν την ύπεροχον φιλοπατρίαν των, και τούτο είνε αρκετόν δια να τους ένθυμούμεθα πάντοτε μετ' ευγνωμοσύνης. Άλλως τε ο Όθων και ή Αμαλία άνήκουν εις την Ιστορίαν μας. Και εις πόσω μεγάλην και ίσραν στιγμήν της ιστορίας μας! Φινασθήτε! Μετά τον Κόδρον, αυτοί ήσαν οι πρώτοι Βασιλείς τους όποιους έβλεπαν έλεύθεροι οι Αθηναί.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ



ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΜΗΛΟ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο κύριος Νίκος, τυλιγμένος μέσα στην άσπρη μακρὰ νυχτιὰ του, εἶνε πλαγιασμένος στὸ εὐμορφο κρεβάτι του με τὴν ἄσπρη του κουνοπιέρα, ποῦ ἔχει ἄσπρους φέγγους ἀπὸ ἄσπρες κορδέλλες. Τὸ κρεβάτι αὐτὸ εἶνε μέσα σὲ μιὰ ὠραία κμαρούλα, με ἄσπρα ἐπιπλα, καὶ με ἄσπρο χαρτὶ στοὺς τοίχους, καὶ στὸ χαρτὶ ἐπάνω εἶνε ζωγραφισμένα τριανταφυλλιά, τριαντάφυλλα καὶ μενεξεδένιοι μενεξέδες καὶ χρυσὰ χρυσάνθεμα. Καὶ ἡ κμαρούλα τοῦ κυρίου Νίκου εἶνε κάμαρα τόσο μεγάλη, ποῦ ἔχει καὶ τζάκι. Καὶ



« Καλὲ τί κρατεῖ; »

στὸ τζάκι ἦτανε προτῆτερα ἀναμμένη φωτιά, καὶ τώρα τὰ ξύλα ἔχωνε φαν, καὶ ἡ φωτιά εἶνε σκεπασμένη με ζεστὴ χόβολη. Καὶ, εἶνε τόσο ζεστὰ ἔκει μέσα, ἐνῶ ἔξω πέφτει χιονόνερο! Καὶ ἡ λαμπίσα του, με τὸ χρωματιστὸ «καπελλάκι» τῆς, — ἔτσι το λέγει ὁ κύριος Νίκος, — φέγγει τόσο γλυκά, τόσο εὐμορφα, ὥστε σου ἔρχεται γλυκὸς-γλυκὸς ὁ ὕπνος...

Μὰ! νὰ ἡ Κατερινιώ, ποῦ ξαναγυρίζει... Καλέ, τί κρατεῖ; Θαρρεῖς πῶς κρατεῖ κανένα μωροδάκι... Μήπως εἶνε ὁ κύριος Νίκος, ὅταν ἦτανε μωροδάκι...; Ὁχι, καλέ. Κρατεῖ μιὰ μπουκάλα με βροστὸ νερό, τυλιγμένη μέσα σὲ ἄσπρη φανέλλα, καὶ θὰ τὴν βάλῃ στὰ πόδια τοῦ κυρίου Νίκου, γιὰ νὰ μὴν κρυθνοῦν τὴ νύκτα...

— Νά, πάλι ἐγὼ, κύριε Νίκο! Γιὰ νὰ δοῦμε, ἄμα μεγαλώσῃς καὶ πᾶς στρατιώτης, ἀν θὰ σου βάζουν καὶ στὸ στρατὸν τέτοια πράγματα γιὰ νὰ ζεσταίνωνται τὰ πόδια σου!... Ἀμὴ δέ! Ὁραία ἀνατροπὴ τοῦ δίνει ἡ Κατερινιώ τοῦ μωροῦ τῆς! Αὐτὴ εἶνε ἡ

σκληραγωγία που πρέπει νὰ ἔχουν ὅσοι θὰ πᾶνε στρατιῶται, νὰ ὑπηρετήσουν τὴν πατρίδα;...

— Εὐχαριστῶ, παραμάννα μου, — λέγει ὁ πενητὸς κύριος Νίκος, Καληνύχτα... ἄαχ! πῶς νιστάζω! Χασμουριέται τάχα καὶ σφαλᾷ τὰ μάτια του. Κοιμάται...

— Τὸ πουλάκι μου... Καληνύχτα! Ὑπνὸν ἔλοφρον!... λέγει ἡ Κατερινιώ.

Καὶ ἀπὸ μέσα τῆς προσθέτει:

— Λίγο νὰ του ἀγριέψῃς, κ' εἶνε ἀρνάκι, τὸ πουλάκι μου!

Ὁ κύριος Νίκος κάνει τάχα πῶς ρουχαλιζει:

— Ρόν... ρόν... ρόν...

Φεύγει ἡ παραμάννα του...

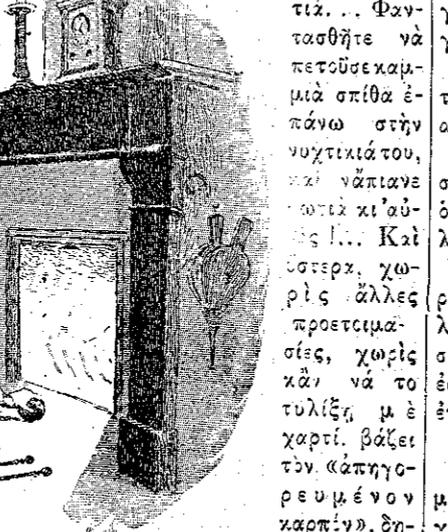
Ἄμα ἄκουσε τὴν πόρτα που ἐσάλησε, στματᾷ τὸ ρουχαλιτὸ ὁ κύριος Νίκος, ἀνοίγει τὰ ματάκια του, πηδᾷ ἀπὸ τὸ κρεββατάκι του, παίρνει ἀπὸ κατω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του ἓνα μῆλο...

Ἐκαταλάβατε τώρα τί εἶχε κρυμμένο ἀπὸ κάτω στὴ μπλοῦζά του, ὅταν ἐφευγε ἀπὸ τὴν

τραπεζαριαν; — καὶ γιὰτί ἐράνη τόσο ὕπαικοι οὗς στὴν παραμάννα του; Εἶχε πόρη με τῆρον ἓνα μῆλο ἀπὸ τὴ φρουτιέρα, χωρὶς ἡ Κατερινιώ νὰ τον πάρῃ εἰδησιν.

Παίρνει λοιπὸν τὸ μῆλο ὁ κύριος Νίκος, καὶ τρέχει ζυπόλυτος στὸ τζάκι. Πιάνει τὴν τσιμπιδά, καὶ ἀνακατεύει τὴ

χόβολη γιὰ νὰ ξησικεπᾷ σὴ φωτιά... Φαντασθῆτε νὰ πετοῦσε καμμιὰ σπιθα ἐπάνω στὴν νυχτικιὰ του, καὶ νὰ πιανε τοιαυτὴ κ' αὐτὸς!... Καὶ ὕστερα, χωρὶς ἄλλες προετοιμασίες, χωρὶς καὶ νὰ το τυλίξῃ με χαρτὶ, βάζει τὸν «ἀπηγορευμένον καρπὶν», δηλαδὴ τὸ κλεμμένο μῆ-



« Ἐπάνω στὴ φωτιά... »

λό του, ἐπάνω στὴ φωτιά. Μῆλος φητό... Ὁχι! τί ὠρατὸ που θὰ εἶνε! Ὑστερα τρέχει πάλιν καὶ χώνεται σὺν κρεββατάκι του.

«Ἐπειτα συνέχεται» Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ ΕΝ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ

Πάντοτε εἶνε εὐκλινὸν διὰ τοὺς ἐξῆς πνοὺς ἀνθρώπους, ὅταν δὲν ἔχουν βρῆξιν νὰ κάμουν κάτι τι, νὰ εὐρίσκουν προφάσεις διὰ νὰ μὴν το κάμουν. Εἶθε νὰ εὐρίσκουν πάντοτε ὅλας τὰς προφάσεις διὰ νὰ μὴν κάμουν τὸ κακόν, καὶ καμμεῖν, ὅταν συλλογίζονται νὰ μὴν κάμουν τὸ καλόν.

Δυστυχῶς, εὐρίσκουν πολλοὶ προφάσεις καὶ τὸ καλὸν ἀκόμη νὰ μὴν κάμουν.

Ἐνας ἀνατολικὸς μῦθος ἀναφέρει ὅτι ἓνας ἀνθρώπος ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν γείτονά του, νὰ του δανείσῃ ἓνα σχοινί.

— Τὸ χρειάζομαι τώρα! ἀπήτησεν ὁ γείτονας.

— Ὅτὰ το χρειασθῆς πολλὴν ὥραν; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος.

— Ἦποσθῆ, ἀπήτησεν ὁ κάτοχος τοῦ σχοινοῦ, διότι σκοπεῖω νὰ δέσω ὀλίγην ἄμμοιν...

— Μὲ περιπαίξεις! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δεθῇ ἄμμος με τὸ σχοινί;

— Δένεται καὶ παραδέεται... Ὅ, τι θέλεις, μπορεῖς νὰ δέσης με σχοινί που δὲν θελεῖς νὰ δανείσῃς!

2 ΚΑΙ 2 ΚΑΜΝΟΥΝ 4

Ὁ λαγὸς καὶ ὁ σκίουρος ἦσαν τόσο καλοὶ φίλοι, ὥστε δὲν ὠμιλοῦσαν με τὸ «κύριε», ἀλλὰ ἀπλῶς ἐφωνάζοντο ἀνεμεταξύ των: Γιόσσε καὶ Κούρρη.

— Καλημέρα, Γιόσσε, ἔλεγεν ὁ σκίουρος, ὅταν ἐτύχαινε νὰ συναντηθῶν εἰς τὸ δάσος.

— Καλημέρα, Κούρρη, ἔλεγεν ὁ λαγός. Δέν ἄκουσες κανένα σκύλο νὰ γαυγίξῃ σήμερα;

— Κανέναν, παρὰ μονάχα τὸν Πρίς, τὸν σκύλο τοῦ ἐκκλησιάρχῃ. Οὐφ! κ' αὐτὸς, πῶς τον σιχαίνομαι!

— Καλέ, ποῖς τονε φεβᾷται, τὸν σκύλο τοῦ ἐκκλησιάρχῃ; εἶπε με καμάρι ὁ Γιόσσε. Ἄν ἦτανε μεγάλος σὺν ἄλλοι, αἶ, τότε, δέν λέγω...

— Αἶ! δέν εἶνε ζήτημα! εἶπεν ὁ Κούρρης. Καίρως ὅμως εἶνε νὰ πᾶμε γιὰ δουλειά. Ὅ, τι κερδίσωμε, θὰ το μοιράσωμε. Ὅ, τι πάρω ἐγὼ, τόσο θὰ πάρῃς κ' ἐσύ, — ὅ, τι πάρῃς ἐσύ, τόσο θὰ πάρω κ' ἐγὼ.

— Σύμφωνοι! εἶπε ὁ Γιόσσε.

Καὶ ἀμέσως, εἰς τὸ ἔργον. Ἐφυγαν μαζὶ κ' οἱ δύο, κ' ἐπῆγαν γιὰ δουλειά, γιὰ νὰ εὐρουν τί νὰ φάγουν.

Ἄμα ἔβλεπαν καμμιὰ κουμαριά, ὁ Κούρρης ἐσαρφάλανε ἐπάνω κ' ἐπέτοῦσε στὸ Γιόσσε τὰ κόκκινα κουμάρια.

Ἄμα ἔβλεπαν κανένα περιβόλι με λάχανα, ὁ Γιόσσε ἐρροκάνιζε στὴ ρίζα τὰ μεγάλα λάχανα, καὶ τα ἔδινε στὸν Κούρρη.

Μιὰ ἡμέρα ὅμως εὐρήκαν στὸ δρόμο τέσσερα μῆλα.

Πρέπει τώρα νὰ σας πῶ ὅτι ὁ μικρὸς Καρλάκης εἶχε πάγη, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐνωρὶς εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ εἶχε τὴ σάκκα του παρασμένη με τὰ λουριά στὴ ράχι του. Μέσα στὴ σάκκα ἦτανε μιὰ βουτυρόψωμο, ἓνα κομμάτι τυρὶ, ἓνα μικρὸ μπουκάκι με γάλα καὶ τέσσερα μῆλα, ποῦ του εἶχε δοσμένα ἡ μητέρα του, διότι εἶχε καλοὺς βαθμοὺς εἰς τὸν «ἐλεγχον τῆς προόδου καὶ διαγωγῆς» του. Ἐτυχε λοιπὸν νὰ ἔχῃ ἡ σάκκα μιὰ τρύπα μεγαλοῦς τῆς σὴν μία τῆς γωνίας, καὶ τὰ μῆλα ἐγλύστρησαν κ' ἐπῆσαν ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης εἶπεν νὰ μοιράσουν τὰ μῆλά που εἶχαν εὐρῆ; ἔβλεπε εἰς ἐνέργειαν ὁ Κούρρης τὴν ἀριθμητικὴν του, κ' ἐμοίρασε: ἔβλεπε ἓνα μῆλο στὸν Γιόσσε, κ' ἐκράτησε τρεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

— Αἶ, στάσου δὲ νὰ δοῦμε! εἶπεν ὁ Γιόσσε. Θαρρεῖς πῶς εἶνε σωστὰ ἔτσι;

Καὶ ἐδοκίμασεν ὁ Γιόσσε νὰ μοιράσῃ κ' αὐτὸς ὅπως ἤξευρε: ἔδωκε ἓνα μῆλο στὸν Κούρρη, κ' ἐκράτησε τρεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

— Ὡ! ὦ! ὦ! ἄκουσε νὰ σου πῶ! εἶπεν ὁ Κούρρης: πάλιν δέν εἶνε σωστὰ, μοῦ φαίνεται.

Κ' ἐκάθησαν κ' ἐσυλλογίσθησαν, κ' ἐσυλλογίσθησαν, καὶ δέν ἤμπορούσαν νὰ καταλάβουν, πῶς στὴν ὀργῇ θὰ τα κατάφεραν νὰ μοιράσουν, καὶ νὰ μὴν πάρῃ ὁ ἓνας παραπάνω, κ' ὁ ἄλλος παρακάτω.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀνεμεταξύ, τοῦ ἦλθε τοῦ Καρλάκη ἡ ἰδέα νὰ φάγῃ ἓνα μῆλο, διὰ νὰ διασκεδάσῃ λίγο στὸν δρόμο. Ψάχνει μέσα στὴ σάκκα του, — τίποτε μῆλα!

— Ὅχι μὴν πῆσαι! εἶπε με τὸν νεῦ του. Κ' ἐγύρισε πίσω διὰ νὰ εὐρῃ τὸν χαμμένον θησαυρὸν του. Εἶδε τότε τὸν Γιόσσε καὶ τὸν Κούρρη, ποῦ ἦσαν καθισμένοι στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου: τὰ μῆλα εἶχεν κυλίσῃ μέσα στὸ γανδάκι.

— Μπα! Νὰ ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης! ἐφώνησε ὁ Καρλάκης. Μὴν εἶδατε τὰ μῆλά μου;

— Νά! τώρα ἠθέλαμε νὰ μοιράσωμε τέσσερα, ἀπεκρίθη ὁ Κούρρης: ἐσκοντάψαμε ὅμως σ' ἓνα ἄλλο ζήτημα. Πῶς

μοιράζονται στοὺς δύο μὲς τ' ἔσσερα μῆλα, ὥστε νὰ πάρῃ τόσα ὀνας ὅσα κ' ὁ ἄλλος;

— Δέν χρειάζεται δὲ μεγάλη ἐξυπνάδα γι' αὐτὸ, εἶπε ὁ Καρλάκης. Δύο πρέπει νὰ πάρῃ ὁ ἓνας, δύο ἄλλος.

— Ὡ! ὦ! ἐφώνησεν ὁ Κούρρης καὶ ὁ Γιόσσε, γεμάτοι ἀπὸ θαυμασμὸν. Καὶ πῶς το ἔξερες ἐσύ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Μπα! Καὶ πῶς νὰ μὴν ξέρω πῶς δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα; Πηγαίνω εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, ἐγὼ!

— Μά, αὐτὸ εἶνε θαυμασιόν! Μαθητὸν λοιπὸν εἰς τὸ σχολεῖον πῶς δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα;

— Εἰς τὸ σχολεῖον, τὰ μαθαίνουν ὅλα! ἀπήτησε με ὑπερηφάνεια ὁ Καρλάκης.



« Χόπ! χόπ! χόπ! τρεῖς πηδύματα... »

— Ὡ! αὐτὸ εἶνε κάτι τι! Τὰ ἔξερες λοιπὸν ἐσύ, ὄλα;

— Μά... βέβαιον, σχεδὸν ὄλα. Ἐρω καὶ λογχερίζω ἔως τὸ ἑπτὰ ἐπὶ ἑπτὰ τοὺς ἄλλους ἀριθμοὺς, δέν τους θυμοῦμαι καὶ τόσο καλά.

Ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης τὰ ἔχασαν ἐμπρὸς σ' αὐτὴν τὴν καταπληκτικὴν σοφίαν τοῦ Καρλάκη. Ἦθελαν ὅμως νὰ ἀρνηθῶν ἀπὸ τὴν καλὴν συμβουλὴν τοῦ ἐμάζωσαν τὰ μῆλα ἀπὸ τὸ γανδάκι, καὶ ἐβάλλθησαν νὰ τα μοιράσουν συμφῶως με τὸν κανόνα ὅτι δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα.

— Ὁκτὼ φορές ὀκτώ, πόσα κάμνουν; — Ὡ! αὐτὸ εἶνε πῶς μεγάλη ζαλάδα πρὸς τὸ πόσα κάνουν δύο φορές δύο! ἐσκέφθησαν ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης, κ' ἐτέντωσαν τ' αὐτιά των.

Ἄλλὰ, πρὶν προχωρήσῃ ἡ ἐξέτασις, νὰ σοῦ ὁ Πρίς, ὁ σκύλος τοῦ ἐκκλησιάρχῃ, καὶ τρυπνῶναι μέσα στὴν παραδοσιν. Ἦτο φανερόν ὅτι αὐτὸς ὁ Πρίς ἦτο συν-

ρει! εἶπαν ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης. Καλέ, αὐτὸ τὸ παληκαράκι ὄλα τα ξέρει. Δέν θάταν ἄσχημά, ἀληθινά, νὰ πᾶμε κ' ἐμεῖς στὸ σχολεῖον, νὰ γίνωμε σοφοὶ κ' ἐμεῖς;

— Ἐλάτε; λοιπὸν! εἶπεν ὁ Καρλάκης. Ἐλάτε μαζὶ μου! κ' ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω. Χώνεσθε ἀπὸ κάτω στὰ θρανία, καὶ δέν σας βλέπει κανένας: πρέπει ὅμως νὰ καθήτετε εὐταχτα, ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον δέν κάνει νὰ γίνεταί καμμιὰ ἀνησυχία.

— Δέν μου λές; μὴν εἶνε τίποτε σκύλοι ἐκεῖ μ' εἰς; ἠρώτησεν ὁ Γιόσσε.

— Σκύλοι; Ἄκου! καὶ τί λέγει! Γίνεταί νὰ εἶνε σκύλοι στὸ σχολεῖον; Ἐργεταί καμμιὰ φορὰ ὁ Πρίς μαζὶ με τὸν

Βίλλη, τὸ παιδί τοῦ ἐκκλησιάρχῃ, καὶ τρυπνῶναι μέσα στὴν παραδοσιν: ἐμεῖς ἔμωσ τὸν βγάζουμε ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Μά, ἄν μὲς δαγκάσῃ;

— Ὁ Πρίς νὰ δαγκάσῃ; Ἄ! μπα! εἶνε τόσο ἡμέρος καὶ καλὸς, ποῦ ἔμα τον πιάνω ἀπὸ τὴν σφά, ἄλλο δέν κάνει παρὰ νὰ γελά.

Ἀλήθεια; ἐγελοῦσε ὁ Πρίς;... Ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης ἐκυττάθησαν με ἰσορίαν. Πρῶτην φορὰν ἔσαν πῶς γελοῦν κ' οἱ αὐτοὶ. Τί μαθαίνει ὅμως κανεὶς, ἀλλὰ πηγαίνει στὸ σχολεῖον!

Ἴσως θὰ ἐμάθαιναν κ' αὐτοὶ νὰ γελοῦν! Ἄπεράσσαν λοιπὸν οἱ δύο φίλοι νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖον μαζὶ με τὸν Καρλάκη.

— Ὡ! δέν εἶμαστε φοβητοῦσάριδες, ἐμεῖς! εἶπεν ὁ Γιόσσε.

Ὁ δρόμος δέν ἦτον μακρινὸς γιὰ δύο τέτοιους λεβέντες. Ἐφθάσαν γρήγορα γρήγορα εἰς τὸ σχολεῖον ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης, καὶ κατῶρθωσαν νὰ τρυπώσουν με τὴν τέχνην ἀπὸ κάτω στὰ θρανία, ὥστε κανεὶς δέν τοὺς ἐπῆρῃ: ἐδῆσιν. Τὰ παιδιὰ ἔχον καθῆσθαι εἰς τὰς θέσεις των, καὶ ὁ δάσκαλος ἦλθε καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξετάζῃ εἰς τὸ μάθημα τῆς ἡμέρας:

— Ὁκτὼ φορές ὀκτώ, πόσα κάμνουν;

— Ὡ! αὐτὸ εἶνε πῶς μεγάλη ζαλάδα πρὸς τὸ πόσα κάνουν δύο φορές δύο! ἐσκέφθησαν ὁ Γιόσσε καὶ ὁ Κούρρης, κ' ἐτέντωσαν τ' αὐτιά των.

Ἄλλὰ, πρὶν προχωρήσῃ ἡ ἐξέτασις, νὰ σοῦ ὁ Πρίς, ὁ σκύλος τοῦ ἐκκλησιάρχῃ, καὶ τρυπνῶναι μέσα στὴν παραδοσιν. Ἦτο φανερόν ὅτι αὐτὸς ὁ Πρίς ἦτο συν-

εισιρισμένος να τον βγάσουν έξω, διότι εί-

— Έξω, Πρίς! εφώναζεν ο δάσκαλος.

Εύτυχως ήτο ένα παράθυρον ανοικτόν.

Ο Γιόσσε και ο Κούρρης έβρεχαν πη-

Το κυνηγητό αυτό έπληγαν έτσι έως το

Όταν τα πράγματα ήσυχασαν και

— Όχι! δέν είμαστε φοβητσιάρηδες.

δυσκλειτισμούς, που είχε κάμη ο Γιόσσε.

— Ό Πρίς είναι τόσο καλός και ήμερος!

— Κ' έμ' ες που έθαρρούσαμε πώς ο

(Κατά το συνηθιστό του Ζ. Topelius)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 86ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Δύο μόνον παρατηρήσεις έχω να

Δεύτερον, ότι πολλοί απέτυχαν μόνον

Όσον διά την Απονομήν των Βρα-

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω, και

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζαμπιάς, 15+10 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άθως Καρδιά,

ΕΠΙΝΟΜΗ: Άδάμας του Παραδείσου, 15+

Ναυτοπούλα του Μεσολογγίου, 12+5 [8Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μυστηριώδης Φύσις,

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πολικός Άστέρ 15+

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σηρ-Αξ-Φαλουός,

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φακίω Α. Ζησιάδης,

ΕΠΑΙΝΟΣ: Νικόλαος Ι. Κάθουρας, 15+4

Αυστηρός, Φίλημα Σκιάς [ΕΕ], δέν είδα

Δέν έχω παράνομα μαζί σου, Απύγονε του

Δεν έχω παράνομα μαζί σου, Απύγονε του

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γιώργος γράφει προς την Διάπλασιν μίαν

— Μπα! τί κάνεις, Γιώργο μου, αυτό;

— Τι κάνω;

— Νά... άνοιξεις παρένθεσιν!

— Λοιπόν;

— Μά δέν εδιδάχθαις απέξω την δόξησαν, δέν

Αυτή την εβδομάδα, εξαίρετως ώραιάς επι-

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της:

— Μπα! τί κάνεις, Γιώργο μου, αυτό;

— Τι κάνω;

— Νά... άνοιξεις παρένθεσιν!

— Λοιπόν;

— Μά δέν εδιδάχθαις απέξω την δόξησαν, δέν

Αυτή την εβδομάδα, εξαίρετως ώραιάς επι-

536. Τετραπλή άκροστιχίς.

— Μπα! τί κάνεις, Γιώργο μου, αυτό;

— Τι κάνω;

— Νά... άνοιξεις παρένθεσιν!

— Λοιπόν;

— Μά δέν εδιδάχθαις απέξω την δόξησαν, δέν

Αυτή την εβδομάδα, εξαίρετως ώραιάς επι-



392. Έκείνος (έκ, όνος)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λαττα 10, διά δέ τοις συνδρομητάς μου

Ανταλλάσσω εικονογραφημένα ταχυδρομικά

Πρώτη μεθ' όλων των συνδρομητών της

Ζητώ ανταλλαγήν Μ. Μυστικών μεθ' όλων

Ανταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια μόνον μετά τών

Η ΚΑΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΔΟΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1904

Είς την Κληρωτίδα ἐτέθησαν οί ἀριθμοί 1 ἕως 2215, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1904 ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας (15 Φεβρουαρίου 1904). Ἐκλήρωθησαν δὲ ὡς ἑξῆς :

Table with columns for article numbers and their corresponding amounts. Includes sub-sections for 'Ο ἀριθ. 413', 'Ο ἀριθ. 416', 'Ο ἀριθ. 1294', etc.

Table with columns for article numbers and amounts, organized by sub-sections like 'Οἱ ἐπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Νίνας»', 'Οἱ ἐπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πράντος τοῦ Νικίου»', etc.

Table with columns for article numbers and amounts, organized by sub-sections like 'Οἱ ἐπόμενοι 400 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφορῆς»', 'Οἱ ἐπόμενοι 30 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «ὑπερ Πατρίδος»', etc.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἑσωτερικοῦ δραχ 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον Ἐν Ἀθήναις, 13 Νοεμβρίου 1904 Ἔτος 26" — Ἀριθ. 49

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΑΚΟΥΝ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' ΒΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟ ΕΛΕΟΣ

Δὲν ἐπρόκειτο πλέον, αὐτὴν τὴν φορὰν, νὰ πλησιάσουν εἰς σκάφος ἀπέχον ὀλίγας ἐκχοντάδας μέτρων, ἔστω καὶ ὀλίγα μίλια, εἰς τὸ πέλαγος. Πλοῖον πυρπολούμενον ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν. Εἰς τὴν ἐπιπέραντα θαλάσσης ἐρῆ μου, χωρὶς κημίαν ἀσφαλῆ ἐλπιδῶ νὰ συναντήσῃ κανὲν πλοῖον εἰς ἐκεῖνα τὰ

μέρη, μίᾳ εὐθραυστος λέμβος ἐπήγαγε νὰ ἐκτεθῆ εἰς τόσους κιν δύνους! Ἐνῶ ὁ Οὐίλ Μίτζ, ἐτοιμάζων ὁσὸν τὸ δυνατόν βιαστικὰ τὰ τῆς ἀγκωρήσεως, ἐφρόντιζε νὰ καθαιρεθῆ εἰς τὴν θάλασσαν ἢ μία καὶ μίση λέμβος τοῦ «Γοργού», — τὴ συνέβαινε κάτω εἰς τὸ κύτος; Οὐρλιασματὰ κολασμένων ἀνθρώπων ἐξέσπαζαν ὑπὸ τὸ κατάστρωμα. Κτύποι ἀδιάκοποι ἐκλόγιζαν τὰ καπάκια καὶ τὸ κουβόσι τοῦ ὑποστρώματος. Καὶ ποῖός το ἤξευρεν, ἂν οἱ φυλακισμένοι δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ τὰ παραδιάσουν, ἂν ἀπὸ κομμίαν τρύπαν τοῦ σκάφους δὲν ἔπεφταν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ ν' ἀναθοῦν ἔπειτα εἰς τὸ κατάστρωμα; Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αἰτίαν τῆς πυρκαϊᾶς; ἡ πιθανωτέρα ὑπόθεσις ἦτο ὅτι κάποιος βαρέλι μετ' αἰνῶ πνεύμα εἶχε σπᾶσῃ καὶ ὅτι τὸ περιεχόμενον τοῦ εἶχεν ἀνίψῃ ἀπὸ τὴν ἀρρυσίνην κανενεὶς Μόρδεν ἢ κάποιου ἄλλου, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε τί ἔκαμν ν' ἀπὸ τὸ μεθύσι. Τώρα πλέον, ἡ ἐστία τοῦ πυρὸς εἶχεν ἐξαπλωθῆ εἰς ὄλον τὸ κύτος, ἀπὸ τὴν πρῶραν ἕως τὸ στεγανὸν διόσφραγμα, τὸ ὅποιον ἐχώριζε τὴν πρῶμην. Καὶ εἰς τὸ σφραγμα τοῦτο ἂν ἐστάματοῦσαν αἱ φλόγες, πάλιν θὰ ἐχάνατο

τὸ πλοῖον, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἔμειναν πᾶρ' ἑμερικὰ τοῦ μισοκαυμένα συντριμμάτῃ εἰ, τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης... Ἄμψ ἡ λέμβος καθορῆθη καὶ ἐδέθη μετ' τὴν μπαροσμά τῆς εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, ὁ Οὐίλ Μίτζ ἔβλεπε νὰ κατεβᾶτο εἰς αὐτὴν ὅτι ἐχρηάζετο διὰ τὸ ταξίδι, διὰ μικροῦν ἴσως ποντοπλοῖον. Ὁ Ἀουδοβίκος Κλωιδίων καὶ ὁ Ἀλβέρτος Λουδβεν κατέβησαν πρῶτοι, καὶ οἱ ἄλλοι τοὺς ἐπ' αὐτὰραν δύο κινώματα μετ' αὐτοὺς καὶ γαλέτες, ἕνα βαρέλι μετ' αἰνῶ πνεύμα, δύο βαρέλια γλυκοῦ νεροῦ, ἕνα φορητὸν ρούφρον, δύο σάκκους μετ' ἄρτου, λίγος σαζί, μερικὰ ὄπλα καὶ πυρομαχικὰ, καὶ διάφορα μαγειρικὰ καὶ ἐπιτραπέζια σκευῆ. Συγχρόνως, ὁ Τωνὴς Ρενὼ καὶ οἱ ἄλλοι κατέβαζαν τὸν ἐξαρτισμὸν τῆς λέμβου, ἐνᾷ ἴστων μετ' τὴν ὑπέραν του (μαντάρ). ἕνα πανί μετ' τὴν κεράν του, τὸν φλόκον τῆς πρῶρας, τέσσαρα κουπιά, τὸ πηδάλιον, μίαν πυξίδα καὶ τὸν γενικὸν χάρτην τῶν Ἀντικλῶν. Ἐπρόσθεσαν ἐπίσης καὶ ἀρκετὰς πετρὸν εἰς καὶ καθεστῆς, διότι θὰ ἦτο ἰσως ἀνάγκη νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν ψαριχὴν νὰ συμπληρώσουν τὰ τρόφιμά των.



Πρῶτος ὁ κ. Πάτερων εἶχε καταβῆ εἰς τὴν λέμβον. Ὁ διστυχῆς αὐτὸς ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου εἶχαν συντρίψῃ τὸ σκάφος αἱ τῶσαι δοκιμασίαι, δὲν ἐσυλλογιζέτο οὐτε τὴν τριγωνοκέραλον τοῦ ὁποῖος ἦτο προωρισμένος νὰ καθῆ μέσα στοὺς φλόγας, οὐτε τὰς ἀμεταφράστους λέξεις τοῦ ἑλληνικοῦ στιχοῦ!... Δὲν τον ἔμαλε παρὰ μόνον ὅτι ἦτο τώρα ἠνυχασμένος νὰ ταξιδεύῃ μετ' αὐτὴν τὴν βάρκαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Οὐίλ Μίτζ ἔρριψεν ἐνδιδματὰ διὰ νὰ ἔχουν ν' ἀλλάξουν, κηρωτὸς μανδύας, κλινισκεπόμενα, καὶ ἕν χονδρὸν ἐλυτρον (μουσαμᾶν), μετ' ὁποῖον θὰ ἤμποροῦσαν νὰ στήσουν ἓν εἶδος σκηνῆς. Αἱ προετοιμασίαι αὐταὶ ἐτελείωσαν ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἐνῶ τὰ οὐρλιασματὰ ἐδίπλαζι ζῆντο διὰ μέσου τῶν φλογῶν, ποῦ εἶχαν ἀρχίσῃ πλέον νὰ καίονταν τοὺς ἴστους.